

Arrest

nr. 200 447 van 28 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DRIESEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die *loco* advocaat C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 juni 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 28 januari 2013 ongegrond verklaard. Op 26 februari 2016 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) evenwel deze beslissing in zijn arrest met nummer 163 094.

1.3. Op 13 juni 2016 werd de aanvraag opnieuw ongegrond verklaard. Deze beslissing werd op 13 juli 2016 aan verzoekster ter kennis gebracht. Verzoekster diende tegen deze beslissing een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, gekend onder het algemeen rolnummer RvV X

1.4. Op dezelfde datum werd eveneens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw

[...]

BIJLAGE 13

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoekster, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

2.2. Naar luid van artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp, waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;
7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;
8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen."

2.3.1. Van een gebonden bevoegdheid is sprake "wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing" (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een gebonden bevoegdheid uitsluit, dient het volgende te worden opgemerkt.

Het woord "moet" in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de vreemdelingenwet de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Daarnaast bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Verder laat geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid lijkt uit te sluiten.

In zijn arresten met nummers 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest met nummer 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook onder meer uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting in het nationale recht vormt van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is, zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° niet zo ruim als in de overige gevallen, deze in wezen discretionair is (cf. R.v.St. (Algemene Vergadering) nr. 192.198 van 2 april 2009, overwegingen 18-19).

2.3.2. Daarenboven moet er op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (R.v.St. nr. 207.325 van 13 september 2010). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; R.v.St. *De Vos*, nr. 15699 van 5 februari 1973; R.v.St., *Bussiaux* nr. 17032 van 21 mei 1975). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

2.3.3. Daarbij moet bovendien worden opgemerkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten als dusdanig geen antwoord is op enige verblijfsaanvraag en kan de verwerende partij zich om de redenen hoger uiteengezet onder [2.3.1.] zich ervan onthouden een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten vereist aldus in elk geval een beoordeling van verzoeksters situatie, onder meer in het licht van de belangen vernoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat zonder meer en automatisch een nieuw bevel zal moeten worden afgegeven. De verzoekende partij heeft wel degelijk belang bij het verdwijnen van het bestreden bevel uit het rechtsverkeer.

De exceptie dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: schending van artikel 3 juncto 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (verder "EVRM"), schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder "Vreemdelingenwet"), schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als algemeen principe van behoorlijk bestuur, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 3 van het EVRM bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Onder de gezamenlijke lezing van artikel 3 EVRM en artikel 13 EVRM is een gedegen onderzoek van alle relevante stukken die kunnen wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling verplicht.

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende: "Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l'importance qu'elle attaché a l'article 3, la notion de recours effectif au sens de l'article 13 requiert, d'une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire a l'existence d'un risque réel de traitements contraires a l'article 3 et, d'autre part, la possibilité de faire surseoir a l'exécution de la mesure litigieuse. (...)"

Het Hof bevestigde dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387: "Tout en reconnaissant qu'il s'agit d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt Conka précité (§§ 81-83, confirmé par l'arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait a des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié."

Op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 juncto 13 van het EVRM moet dus een individueel en grondig onderzoek plaatsvinden naar de gezondheidstoestand van verzoekster alvorens haar te verwijderen van het grondgebied en terug te sturen naar haar land van herkomst waar zij mogelijk een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Met betrekking tot de gezondheidstoestand van verzoekster kan worden verwezen naar de argumentatie in het verzoekschrift dat zij indiende tegen de beslissing tot ongegrond verklaren van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter Vw., waaruit blijkt dat dit onderzoek niet voldoende is geweest:

- (begin citaat)-

1. Met betrekking tot de beschikbaarheid van de behandeling

1.1. Verwerende partij stelt dat er voor de behandeling van HIV in het herkomstland Oekraïne voldoende behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden voorhanden zijn, en verwijst hiervoor naar informatie uit de MedCOI-databank.

Uit onder meer de standaard medisch getuigschriften dd. 09/03/2016 en 06/01/2016 van dr. L. blijkt dat verzoekster sinds 08/10/2014 op dagelijkse basis Truvada (emtricitabine/tenofovir), Reyataz (atazanavir) en Norvir (ritonavir) dient in te nemen (zie administratief dossier).

Het document uit de MedCOI-databank waarnaar verwerende partij verwijst, bevat een overzicht met de medicijnen die men kan verkrijgen in Oekraïne. In dit overzicht zijn enkel Truvada en ritonavir terug te vinden. Over het derde medicijn, Reyataz (of atazanavir), wordt niets vermeld (zie administratief dossier).

Verzoekende partij stelt zich dan ook de vraag hoe verwerende partij op basis van deze bronnen kan concluderen dat alle nodige medicijnen voor verzoekster beschikbaar zijn in Oekraïne.

De informatie uit de MedCOI vermeldt slechts twee medicijnen die verzoekster momenteel inneemt, en die beschikbaar zijn in Oekraïne. Naar de beschikbaarheid van het derde medicijn dat verzoekster dagelijks dient in te nemen werd geen enkel onderzoek gevoerd.

Verder werd op geen enkel moment onderzocht of op zijn minst gemotiveerd of de medicijnen opgenomen in het MedCOI document een gelijkwaardig alternatief vormen voor de medicijnencocktail die verzoekster momenteel krijgt toegediend. De bestreden beslissing besloot bijgevolg op ongefundeerde wijze dat alle levensnoodzakelijke medicijnen beschikbaar zijn voor verzoekster in haar land van herkomst.

Bovendien stelt het rapport zelf dat: "supply of medication is unstable and can change in time (e.g. darunavir was earlier not available)". Er werd door verwerende partij geen enkele garantie gegeven dat de beschikbaarheid van de medicatie die verzoekster dient te nemen wel stabiel is.

1.2. Volgens de arts-adviseur zijn er behandelingen en opvolgingsmogelijkheden beschikbaar in Oekraïne. Hij baseert zich voor de beschikbaarheid van de nodige medische zorgen op één document uit de MedCOI-databank, die werd opgesteld door een volstrekt anonieme bron.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet behandelt een materie die ook wordt behandeld door artikel 15b van richtlijn 2004/83/EG. Met betrekking tot de COI die wordt vergaard door verwerende partij dienen dan ook een aantal principes gerespecteerd te worden. De bronnen mogen niet anoniem zijn, alle informatie die werd geraadpleegd dient vermeld te worden, indien sommige informatie niet werd gebruikt dient dit gemotiveerd te worden, er dient vermeld te worden waarom een bron gecontacteerd werd, en waarom deze bron betrouwbaar is, er dient altijd naar meer dan één bron gezocht te worden,....

De gemeenschappelijke EU-richtlijnen met betrekking tot het gebruik van COI verduidelijken: « It is also good practice to list not only the sources referred to in the report/querrel response but all (or the main) sources of information consulted during the research. » en « Any source may provide information that can be relevant (to the asylum determination process). This means that no source should be excluded without further consideration. » (European Union (ARGO project JLS/2005/ARGO/GC/03), Common EU Guidelines for Processing Country of Origin Information (COI), op cit, pp. 7 en 16).

De gemeenschappelijke EU richtlijnen stellen verder: "COI researchers should always try to find more than one source and different kinds of sources (e.g. governmental, media, international organizations, NGO's etc.) for each issue, preferably the original/primary sources in each case. It is important to search for as wide a range of sources as possible, which reflect differing opinions about the issue or event, as this will help to ensure a balanced report. Finding more than one source will give added weight to the information provided, particularly if it is of a sensitive or controversial nature, by showing that the opinion it is not restricted to one - possibly biased - source."

Uw Raad heeft bevestigd dat het gebruik van een enkele bron niet kan volstaan om de geloofwaardigheid van een feit in te schatten: " [...] le Conseil constate que la partie défenderesse ne s'appuie que sur une seule source, de surcroît anonyme, empêchant ce faisant le Conseil d'apprécier la fiabilité de l'information qu'elle relaye." (CCE, arrêt n°45.928 du 2 juillet 2010).

Er is daarnaast geen enkele garantie aangaande de correctheid van de geboden informatie, noch over de precieze bron ervan.

Het is zowel voor Uw Raad als voor verzoekster onmogelijk om de betrouwbaarheid van deze informatie na te gaan. Het is niet duidelijk van welke persoon de informatie afkomstig is, noch wat de hoedanigheid is van de persoon die de informatie levert, en daarenboven werd het document ook nog eens niet ondertekend. De MedCOI documenten verwijzen enkel naar een "local doctor" of naar "local contacts".

Deze gang van zaken schendt de rechten van de verdediging en de tegensprekelijkheid. Het is onmogelijk voor zowel verzoekster als Uw Raad om de informatie op zijn inhoudelijke geldigheid en herkomst te controleren.

Verwerende partij neemt blijkbaar aan dat verzoekster dient te vertrouwen op de expertise en kennis van anonieme bronnen, en zomaar dient aan te nemen dat hetgeen wordt gesteld de waarheid is.

De informatie zelf is niet enkel niet na te gaan, ze is ook bijzonder summier. Er wordt enkel gesteld dat behandeling en medicatie beschikbaar is. De effectieve beschikbaarheid van de vernoemde medicijnen wordt echter niet vermeld, noch verduidelijkt.

Verwerende partij motiveert niet, minstens niet op afdoende wijze, waarom de vereiste therapie dan wel aanwezig zou zijn. De loutere bewering dat de therapie beschikbaar is, volstaat geenszins. Niet alleen vormt dit een schending van de formele motiveringsplicht, verwerende partij ging hierdoor ook uiterst onzorgvuldig te werk.

1.3. Ten slotte was verzoekster zwanger op het ogenblik van de beslissing, wat in haar medische rapporten ook wordt aangegeven (zie administratief dossier, bij wijze van voorbeeld het medisch verslag dd. 09.03.2016 - stuk 3). Verwerende partij diende redelijkerwijze dus op de hoogte te zijn dat

verzoekster binnen afzienbare tijd een kind zou krijgen, en dat dit kind eveneens medicatie en medische opvolging nodig heeft om te vermijden dat de HIV-infectie wordt overgedragen aan dit kind.

Verwerende partij diende bijgevolg eveneens een degelijk onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid van de medicatie in Oekraïne die door verzoeksters (toekomstig) kind mogelijk voor de rest van haar leven dient te worden ingenomen.

Dit onderzoek ontbreekt echter volledig in de bestreden beslissing. Er wordt zelfs met geen woord gerept over het feit dat verzoekster zwanger was, laat staan dat bekeken werd welke medicijnen haar dochter nodig heeft, hoe lang zij deze nodig heeft, en of zij over deze medische zorgen kan beschikken in Oekraïne.

Een dergelijke handelwijze maakt overduidelijk een schending uit van de motiveringsplicht, evenals van de zorgvuldigheidsverplichting.

Het is onmogelijk voor verzoekster, net als voor Uw Raad, om uit de bestreden beslissing af te leiden of verzoeksters dochter een degelijke behandeling zal kunnen krijgen in Oekraïne.

2. Met betrekking tot de toegankelijkheid van de medische zorgen

Artikel 9ter Vreemdelingenwet vraagt niet enkel dat er gekeken wordt naar de beschikbaarheid van de nodige zorgen in het land van herkomst, ook de toegankelijkheid van deze zorgen moet onderzocht worden. Volgens de Raad van State is het noodzakelijk om daarbij eveneens rekening te houden met de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. De Raad van State oordeelde als volgt in dit verband:

"Les soins qui doivent être prodigués au requérant peuvent l'être au XXX, pour autant que celui-ci, compte tenu de ce que ce pays ne dispose pas d'un système de sécurité sociale couvrant les soins de santé, dispose de ressources financières suffisantes." (R.v.St. 18 maart 1998, nr. 72.594, RDE 2002 N° 119)

Uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat voor verzoekster een regelmatige medische opvolging levensbelangrijk is. Verder dient verzoekster ook haar virale waarden op regelmatige basis te laten controleren in een laboratorium. Hieraan is logischerwijze een kostenplaatje verbonden. Verwerende partij gaat in de bestreden beslissing slechts heel oppervlakkig in op de financiële toegankelijkheid van de nodige zorgen, en kan geenszins overtuigen.

2.1. Verwerende partij liet na om te kijken of verzoekster wel degelijk toegang heeft tot de nodige medische zorgen bij een terugkeer naar Oekraïne. Zij verwijst enkel naar het feit dat Oekraïne een nationaal aidsprogramma heeft, en dat de organisatie UNAIDS actief is in het land.

Een organisatie als UNAIDS is enkel actief in landen waar een ernstige HIV/AIDS- problematiek aanwezig is. In Oekraïne is immers reeds sinds enkele jaren een HIV/AIDS- epidemie aan de gang, wat eveneens een impact heeft op de beschikbaarheid van medicatie en de financiering ervan.¹

Verzoekster ziet niet in hoe verwerende partij hieruit kan besluiten dat zij daardoor gegarandeerd toegang zou hebben tot de nodige medische zorgen, integendeel. Het louter verwijzen naar de activiteit van een internationale organisatie, of naar een bepaald beleid dat ergens gevoerd wordt is allerm minst voldoende om te concluderen dat de problematiek daar volledig verdwenen is en iedereen zonder uitzondering toegang heeft tot de nodige medicatie.

2.2. Verwerende partij baseert haar beslissing ten tweede op het feit dat er "een sociale bijstandsuitkering voor families met kinderen of alleenstaande moeders die weinig bezittingen of inkomsten hebben" beschikbaar zou zijn.

Verwerende partij verwijst hiervoor naar het rapport "Social Security Projects Throughout the World", Ukraine, 2010. Dit rapport vermeldt inderdaad het bestaan van een sociale bijstandsuitkering voor families met kinderen. Verwerende partij maakt zich echter schuldig aan een uiterst selectieve lezing van het rapport.

Het rapport stelt namelijk dat de volgende uitkeringen beschikbaar zijn:

'Birth grant (for insured or non-insured): 12,240 hryvnias is paid for the first child, 25,000 hryvnias for the second child, 50,000 hryvnias for the third and any subsequent child. The grant is paid for 12 to 36 months, depending on the number of children.

[...] Single mother (adoptive parent) allowance: The allowance is based on the minimum subsistence level for the child's age cohort and average family income. "

Het rapport spreekt echter niet over concrete bedragen die uitgekeerd worden aan alleenstaanden, onder welke voorwaarden men recht heeft op deze bedragen, of de uitkeringen ook worden uitbetaald aan onderdanen die onmiddellijk voorafgaand aan de aanvraag jaren in het buitenland hebben verbleven, gedurende welke periode deze bedragen worden uitgekeerd,....

Verwerende partij verwijst louter naar het bestaan van deze uitkeringen, maar laat na om te onderzoeken of verzoekster effectief in aanmerking komt voor deze bijstand na een jarenlang verblijf in het buitenland, noch of redelijkerwijze van haar kan worden verwacht met deze bedragen in het

levensonderhoud te voorzien van zichzelf en haar dochter en daarbovenop de HIV-medicatie van zichzelf en haar dochter te financieren.

1 Zie <http://www.unaids.org/en/regionscountries/countries/ukraine/> onder meer het Country Progress Report 2015.

Bovendien dient verwerende partij rekening te houden met de meest geactualiseerde versie van dit rapport², waar zij redelijkerwijze kennis van kon en diende te nemen. Dit vermeldt wel een concreet bedrag als bestaansminimum:

"Single mother (adoptive parent) allowance: The allowance is based on the minimum subsistence level for the child's age cohort and average family income.

[...] The minimum subsistence level for the child's age cohort up to 6 years is 1,032 hryvnias; from 6 to 18 years is 1,286 hryvnias.

1,032 hryvnias komt ongeveer overeen met 37,5 euro. Er wordt echter niet vermeld of dit bedrag per dag, per maand, per jaar,... wordt uitgekeerd.

Verzoeksters HIV-medicatie kost in België reeds enkele honderden euro's per maand. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat de te nemen medicatie in Oekraïne nog duurder is dan in België. Er werd echter niet onderzocht of deze uitkeringen, indien zij er al recht op zou hebben, voldoende zijn om de medicatie voor verzoekster en haar dochter te financieren.

Verwerende partij rept immers met geen woord over de concrete kostprijs van de nodige medische zorgen in Oekraïne. Zonder te weten wat de kosten in concreto zijn voor verzoekster, kan men louter op basis van het bestaan van een bijstandsuitkering - zonder het exact bedrag van de uitkering te kennen - onmogelijk concluderen dat de nodige zorgen financieel toegankelijk zijn.

Zowel de toegankelijkheid als de beschikbaarheid van de medische zorgen dienen echter door de arts-adviseur degelijk onderzocht te worden. Verwerende partij stelt dat HIV-medicatie beschikbaar is in Oekraïne en toegankelijk voor verzoekster, maar laat na hier onderzoek naar te voeren, laat staan dit degelijk te motiveren.

2.3. Verder heeft verwerende partij op geen enkel ogenblik onderzoek gedaan naar de continuïteit van de behandeling. Verzoekster dient - net als haar dochter - dagelijks haar medicijnen in te nemen, dient levenslang opgevolgd te worden, en dient geregeld haar virale waarden te laten controleren in een laboratorium. Haar dochter zal minstens gedurende achttien maanden regelmatig gescreend moeten worden om te kijken of de HIV-infectie alsnog werd overgedragen. Verwerende partij liet na te onderzoeken of deze behandeling onmiddellijk na een terugkeer voortgezet kan worden, of dat er sprake zou zijn van een onderbreking in de behandeling. Dit zou namelijk erg nefaste gevolgen hebben voor verzoekster, net als voor haar dochter voor wie deze medicatie noodzakelijk is om een HIV-besmetting te vermijden. Het zou hen blootstellen aan een vernederende en onmenselijke behandeling. Verwerende partij rept met geen woord over de continuïteit van de behandeling, waardoor zij dan ook zeer onzorgvuldig te werk ging.

2.4. Ten slotte haalt verwerende partij aan dat verzoekster geen bewijs van arbeidsongeschiktheid heeft voorgelegd, waardoor ze zelf kan instaan voor de kosten, plus dat "het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene in Oekraïne - het land waar zij tenslotte bijna 30 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp".

2 United States Social Security Administration, Office of Retirement and Disability Policy, « Social Security Programs Throughout the World: Europe », Ukraine, 2014, 316-317, <https://www.ssa.gov/policy/docs/prodesc/ssptw/2014-2015/europe/xikraine.pdf>.

Verwerende partij heeft geen idee van de werkelijke kosten die de dagelijkse cocktail aan medicijnen en de levenslange opvolging door specialisten voor verzoekster en haar dochter met zich mee zullen brengen. Zij laat eveneens na de effectieve kansen van verzoekster op de arbeidsmarkt te onderzoeken, evenals de mogelijke discriminatie waar zij mee te maken zou kunnen krijgen als HIV-patiënte. Er heerst namelijk nog steeds een enorm stigma in Oekraïne voor HIV-patiënten.

Bovendien was verzoekster op het ogenblik van de beslissing zwanger, zij is ondertussen zeer recent bevallen van een dochttertje. Er werd door verwerende partij volledig voorbij gegaan aan het feit dat verzoekster noch als hoogzwangere vrouw, noch onmiddellijk na de bevalling aan de slag kan gaan, en dat zij in de toekomst ook een degelijke opvang dient te voorzien voor haar dochter terwijl zij aan het werk is. De toegang tot de arbeidsmarkt wordt sterk bemoeilijkt als zwangere vrouw, net als voor een alleenstaande (jonge) moeder. Hier werd door verwerende partij echter geen enkele rekening mee gehouden.

Het is bijgevolg helemaal niet zo vanzelfsprekend dat verzoekster snel en makkelijk toegang tot de arbeidsmarkt zal hebben bij een terugkeer naar Oekraïne, en de kosten van een levenslange gespecialiseerde behandeling voor zichzelf en haar dochter zomaar op zich zou kunnen nemen. Dit getuigt van weinig realiteitszin van verwerende partij.

Bovendien gaat verwerende partij uit van een hypothese dat verzoekster op een familiaal netwerk kan rekenen in Oekraïne om haar te ondersteunen. Verzoeksters vader is overleden, haar moeder bevindt zich in België, en zij verblijft zelf al jaren in België waardoor haar volledig netwerk zich ondertussen in België bevindt. Zij heeft met nagenoeg niemand meer contact in Oekraïne.

Men kan er redelijkerwijze niet van uitgaan dat iemand over een netwerk van familie en vrienden beschikt in het land van herkomst wanneer die persoon en haar familie al jaren ergens anders wonen. Het zogenaamd familiaal netwerk in Oekraïne van verzoekster dient dan ook in concreto onderzocht te worden. Verwerende partij baseert zich integendeel op veronderstellingen en hypothesen.

Gezien het voorgaande kan men dus niet zomaar automatisch aannemen dat de nodige zorgen (financieel) toegankelijk zijn voor verzoekster. Er werd door verwerende partij geen diepgaand onderzoek gevoerd, waardoor de conclusies in de bestreden beslissing dan ook voorbarig vallen te noemen.

3. Met betrekking tot het hoger belang van het kind

Artikel 74/13 Vw. vereist dat verwerende partij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

"i. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, onseacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging...."

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in General Comment no° 14 het volgende:

The concept of the child's best interests is aimed at ensuring both the full and effective enjoyment of all the rights recognized in the Convention and the holistic development of the child

In de noot hierbij verduidelijkt het Comité wat begrepen dient te worden onder 'ontwikkeling':

"The Committee expects States to interpret development as a "holistic concept, embracing the child's physical, mental, spiritual, moral, psychological and social development" (general comment No. 5, para. 12)."

"5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity."

"6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

1. A substantive right: The right of the child to have his or her best interests assessed and taken as a primary consideration when different interests are being considered in order to reach a decision on the issue at stake, and the guarantee that this right will be implemented whenever a decision is to be made concerning a child, a group of identified or unidentified children or children in general. Article 3, paragraph 1, creates an intrinsic obligation for States, is directly applicable (self-executing) and can be invoked before a court.

2. A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation.

3. A rule of procedure: Whenever a decision is to be made that will affect a specific child, an identified group of children or children in general, the decision-making process must include an evaluation of the possible impact (positive or negative) of the decision on the child or children concerned. Assessing and determining the best

interests of the child require procedural guarantees. Furthermore, the justification of a decision must show that the right has been explicitly taken into account. In this regard, States parties shall explain how the right has been respected in the decision, that is, what has been considered to be in the child's best interests; what criteria it is based on; and how the child's interests have been weighed against other considerations, be they broad issues of policy or individual cases."

De bepalingen van de Vreemdelingenwet dienen dus op die wijze uitgelegd te worden dat ze op de meest verregaande wijze rekening houden met de belangen van verzoeksters (toekomstig) kind, i.c. haar fysieke, geestelijke, spirituele, morele, psychologische en sociale ontwikkeling.

"25. The obligation of the States to duly consider the child's best interests is a comprehensive obligation encompassing all public and private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities and legislative bodies involving or concerning children. ...

(b) "courts of law"

27. The Committee underlines that "courts" refer to all judicial proceedings, in all instances - whether staffed by professional judges or lay persons - and all relevant procedures concerning children, without restriction. This includes conciliation, mediation and arbitration processes.

"administrative authorities"

30. The Committee emphasizes that the scope of decisions made by administrative authorities at all levels is very broad, covering decisions concerning education, healthcare, the environment, living conditions, protection, asylum, immigration, access to nationality, among others. Individual decisions taken by administrative authorities in these areas must be assessed and guided by the best interests of the child, as for all implementation measures."

Verzoeksters dochter loopt nog steeds risico op overdracht van de HIV-infectie en dient om die reden nog zeker achttien maanden medicatie te nemen en van zeer dichtbij opgevolgd te worden. Met betrekking tot het recht op gezondheid wordt het volgende gesteld:

"(f) The child's right to health

77. The child's right to health (art. 24) and his or her health condition are central in assessing the child's best interest. However, if there is more than one possible treatment for a health condition or if the outcome of a treatment is uncertain, the advantages of all possible treatments must be weighed against all possible risks and side effects, and the views of the child must also be given due weight based on his or her age and maturity. In this respect, children should be provided with adequate and appropriate information in order to understand the situation and all the relevant aspects in relation to their interests, and be allowed, when possible, to give their consent in an informed manner.^{15,m}

Er dient bijgevolg ten volle en op substantiële wijze rekening gehouden te worden met het belang van het kind.

"48. Assessing the child's best interests is a unique activity that should be undertaken in each individual case, in the light of the specific circumstances of each child or group of children or children in general. These circumstances relate to the individual characteristics of the child or children concerned, such as, inter alia, age, sex, level of maturity, experience, belonging to a minority group, having a physical, sensory or intellectual disability, as well as the social and cultural context in which the child or children find themselves, such as the presence or absence of parents, whether the child lives with them, quality of the relationships between the child and his or her family or carers, the environment in relation to safety, the existence of quality alternative means available to the family, extended family or carers, etc."

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij op enigerlei wijze rekening heeft gehouden met het hoger belang van verzoeksters (toekomstige) dochter, of een afweging in die zin heeft gemaakt. Wel integendeel, de bestreden beslissing lijkt prima facie in te druisen tegen haar hoger belang gezien het zeer grote risico op HIV-overdracht.

Verzoekster en haar dochter zouden de medicatie die ze (in het geval van de dochter mogelijks) voor de rest van hun leven zouden moeten innemen niet kunnen betalen, ze zouden niet de levensnoodzakelijke zorg kunnen verkrijgen, ze zouden onvoldoende op kwalitatieve follow-up kunnen rekenen, en hoogstwaarschijnlijk vroegtijdig overlijden als gevolg hiervan. Een dergelijk lot is mensonwaardig, vernederend, en ondraaglijk in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

4. Conclusie

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden doordat verwerende partij op basis van onvolledige informatie concludeerde dat verzoekster niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. Verzoekster kan niet uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier begrijpen waarom een adequate medische behandeling voor haar en haar dochter toegankelijk en beschikbaar zou zijn in Oekraïne. Het citeren van de mening van een anonieme lokale arts volstaat immers niet als motivering, en kan geenszins als een objectieve fundering van de bestreden beslissing beschouwd worden.

Zonder toegang tot de levensnoodzakelijke behandeling en opvolging door specialisten zal verzoeksters gezondheid er zwaar op achteruit gaan. Een gedwongen terugkeer van verzoekster zou daarom ook een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken, zoals bepaald door artikel 3 EVRM.

Door op geen enkel moment te bekijken of de noodzakelijke behandeling wel degelijk in concreto toegankelijk of beschikbaar is in verzoeksters land van herkomst schendt de bestreden beslissing artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De loutere verwijzing naar de mening van een anonieme lokale bron volstaat niet als onderzoek.

Omwille van alle bovenstaande redenen dient het verzoek tot nietigverklaring dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.

- (einde citaat)-

Met de bestreden beslissing beveelt verwerende partij verzoekster om het grondgebied te verlaten en terug te gaan naar haar land van herkomst Oekraïne zonder een individueel en grondig onderzoek naar het risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Verwerende partij houdt onvoldoende rekening met de gezondheidstoestand van verzoeker. Daarom schendt verwerende partij bovenstaande wettelijke bepalingen."

3.1.2. Verzoekster herneemt in het middel het betoog dat zij aanvoerde tegen de beslissing tot weigering van de aanvraag op grond van artikel 9ter van 13 juni 2016, waartegen zij een beroep tot nietigverklaring indiende, gekend bij de Raad onder het algemeen rolnummer RvV 193 192. Zij betoogt aldus in essentie ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dat haar gezondheidstoestand onjuist werd beoordeeld zodat er een schending is van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.1.3. In de nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat verzoeksters aanvraag om medische verblijfsregularisatie op 13 juni 2016 werd beoordeeld. Zij lijdt hieruit af dat derhalve wel degelijk rekening werd gehouden met verzoeksters gezondheidstoestand bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, eveneens op 13 juni 2016.

3.1.4. Zoals de verwerende partij zelf in haar nota met opmerkingen betoogt, blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat het thans bestreden bevel op dezelfde datum genomen werd als de ongegrondheidsbeslissing met betrekking tot de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en door dezelfde ambtenaar, attaché J.B. Derhalve blijkt dat tot het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten werd besloten, nadat werd vastgesteld dat de aanvraag om medische verblijfsregularisatie op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet als ongegrond werd beoordeeld door de arts-adviseur in het medisch advies van 10 juni 2017. Hieruit blijkt dat de uitkomst van deze aanvraag *in casu* bepalend is geweest voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten en dat attaché J.B., als auteur van beide beslissingen, de beoordeling van de gezondheidstoestand vereist door artikel 74/13, afhankelijk heeft gesteld van de beoordeling van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.1.5. Bij arrest van de Raad met nummer 200 446 van 28 februari 2018 werd de weigeringsbeslissing van 13 juni 2016 evenwel vernietigd, zodat de beoordeling van de gezondheidstoestand is komen te vervallen. Verzoekster maakt dienvolgens een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het middel is in die mate gegrond.

4. Korte debatten.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT